

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

La sărbătoarea Sf. Cruci

Ințelesurile Crucii

Cuvîntul „cruce” îl găsim de multe ori, rostit de Mîntuitorul și de sfinții Apostoli. Nu are însă totdeauna același înțeles. De aceea se cuvîne să arătăm aici cîteva din înțelesurile mai însemnate ale acestui cuvînt. În general putem spune că crucea este: suferință, jertfă și crucea pe care s-a răstignit Mîntuitorul.

CRUCEA-SUFERINȚA

De obicei cînd rostim cuvîntul „cruce” ne gîndim la suferințele din viața omenească: suferințe trupești și sufletești. Așa în viața unora suferința este adusă de boală. Auzim de unii că sînt paralizați și trăiesc așa 12—20 ani; alții sînt orbi 20—30 ani; alții se îmbolnăvesc de cancer și sufăr chinuri mari, pînă ce își dau sfîrșitul. Sînt atîtea feluri de boale, unele mai grele altele mai ușoare, unele vindecabile, altele deocamdată fără leac, încît într-o viață de 60—70 ani aproape nu este om, care să nu fi gustat din paharul amar al boalei. Boala este o cruce pentru cel bolnav, dar e o cruce și pentru familia celui bolnav.

Adesea mai grele decît durerile trupești sînt durerile sufletești. Cine ar putea spune suferința mamei, care și-a pierdut fiul sau fîca? — N-o mai vezi niciodată cu voie bună. Zi de zi merge la mormîntul lui, îl presară cu flori, plînge și se roagă. Umblă în haine cernite și cu fața întristată. E o rană în suflet, care sîngerează mereu. Atît de mare e această durere, încît Mîntuitorul, văzînd lacrimile văduvei din Nain, care mergea în urma sicriului fiului ei, i s-a făcut milă de ea și i-a înviat fiul, ca să-l aibă iarăși la sînul ei. Aceasta a fost singura ei mîngăiere: că fiul era de acum cu ea.

Să mai amintim de durerea soției pentru soțul ei, cînd acesta cade în patima beției, durerea prietenului pentru prieten, cînd acesta ar avea suferință, durerea dascălului pentru elevul iubit care s-a îndepărtat de la calea muncii cinșite, ș. a. Uneori durerile sufletești sînt așa de mari încît omul este ca zdrobit sub povara lor și viața i se pare fără rost. Este și aceasta o cruce a vieții, pe care unii o au mai ușoară, alții mai grea.

După învățătura creștină suferința, trupească și sufletească este urmarea păcatului strămoșesc. De aici rezultă că omul poate lupta pentru înlăturarea suferinții din viața lui. Lupta aceasta se face prin o viață curată, lipsită de păcate, și prin alte mijloace. Mîntuitorul însuși a

venit ca să ne vindece sufletele și a vindecat și trupurile: a făcut sănătoși pe cei bolnavi, a înviat pe cei morți, a iertat pe cei păcătoși și le-a schimbat viața. El spune că nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. El a venit pentru vameși și păcătoși, nu pentru cei ce se socoteau sfinți. De atunci și pînă astăzi lupta omenirii pentru micșorarea și înlăturarea suferinței n-a încetat niciodată: astăzi medicina a reușit să facă să dispară o mulțime de boale (holera, ciurma, ș. a.) și să vindece multe altele. Noi și noi medicamente se descopăr, spitalele se perfecționează, medici pricepuți lucrează la vindecarea celor bolnavi. E o luptă nobilă, frumoasă: să eliberezi pe om de suferinți. Credinciosul trebuie să ajute și el la biruința acestei lupte.

Pentru înlăturarea suferințelor sufletești, afară de alte mijloace, leacul cel mai potrivit este lupta împotriva patimilor și înlocuirea acestor patimi cu virtuți, mai ales cu iubire. Oamenii își fac multe necazuri unii altora, pentru că unii sînt lacomi și vor să aibă mai mult decît au nevoie, alții sînt mîndrii și umilesc pe frații lor, alții sînt invidioși și se bucură de răul aproapelui, alții sînt bețivi și risipesc totul, etc. Înlăturarea acestor patimi — adevărate boli ale sufletului — ar seca izvoarele atîtor și atîtor suferințe. În locul lor să se pună: iubirea, răbdarea, pacea, bunătatea, blîndețea, facerea de bine, ș. a. Așa cum untul de lemn domolește valurile, așa iubirea, bunătatea domolesc patimile. Căci viața plină de patimi e ca o mare în furtună, pe cînd viața plină de bunătate e ca o mare lină, pe care ți-e mai mare dragul să călătorești. Credinciosul are în față pe Iisus Hristos și pe sfinți și trebuie să se străduiască, să desrădăcineze patimile din sufletul lui și să crească în iubire. În felul acesta el va fi un semănător de pace și bucurie între frații săi.

Astăzi oamenii din toată lumea luptă pentru înfrățire, pentru pace, pentru înlăturarea războiului, care ar aduce suferințe neînchipuite. Credinciosul trebuie să fie alături de lupta oamenilor pentru înfrățire, pentru pace, împotriva războiului.

A lupta pentru micșorarea și înlăturarea suferinței este o chemare dată nouă, creștinilor, de Mîntuitorul însuși. El ne-a dat pildă, vindecînd pe cei bolnavi, întorcînd pe cei păcătoși la o viață

nouă. El ne-a spus să cercetăm pe cei bolnavi, să îmbrăcăm pe cei goi, să hrănim pe cei flămînzi, să iertăm pe cei ce ne greșesc, să fim blînzi, smeriți, făcători de pace. Lupta împotriva suferinței este o luptă mare, pe care o duc toți oamenii de bine din lume. De la această luptă nu poate lipsi nici un credincios, ci fiecare să aducă partea sa de pricepere și de suflet.

Dar luptînd pentru înlăturarea suferinței, totdeauna să știm purta boalele și durerile, ce le-om avea, ca pe o încercare. Prin ele ne curățim de păcate, prin ele ne întărim în virtutea răbdării, a smereniei, a bunătății. Cînd lîngă patul tău de suferință simți pe Mîntuitorul și vezi grija plină de dragoste a fratelui tău, atunci crucea suferinței e mai ușoară.

CRUCEA-JERTFA

Alt înțeles al cuvîntului „cruce” este înțelesul de jertfă. Noi, credincioșii, acest înțeles îl avem înaintea ochilor ori de cîte ori ne gîndim și privim la răstignirea Mîntuitorului: răstignirea este întruchiparea deplină a jertfei, ce izvoarește din iubire. Căci jertfa adevărată este aceea care izvoarește din iubire. Numai cel ce iubește poate să se jertfească pentru binele aproapelui. Dumnezeu așa de mult a iubit lumea încît pe singurul Său Fiu l-a dat pentru mîntuirea lumii. (In. 3, 16). Mîntuitorul așa de mult ne-a iubit, încît a coborît din înălțimea Dumnezeirii, a luat chip de om și a primit patimile și moartea pe cruce pentru mîntuirea noastră. Căci — zice El — „mai mare dragoste ca aceasta nu este, ea cineva să-și pună sufletul său pentru prietenii săi”. (In. 15, 13). Și dacă cea mai mare poruncă este iubirea (să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele), atunci jertfa, care izvoarește din iubire, nu poate lipsi din viața omenească. Am putea chiar spune că orice lucru bun, orice faptă mare, spre a se înfăptui cere Jertfă. Gîndul acesta l-a întruchipat poporul în legenda Mănăstirii Curtea de Argeș. Se spune că meșterul Manole, cu ai săi zidari, nu puteau zidi mănăstirea pentru că zidul pe care-l înălțau ziua se surpa noaptea. Numai atunci lucrarea lor a avut spor, cînd meșterul Manole a zidit în zid pe soția lui, pe care o iubea nespuse de mult. Prin jertfa aceasta s-a înălțat „mănăstire-naltă, cum n-a mai fost altă”. Prin această legendă ni se arată că la temelie oricărui lucru bun stă o jertfă.

Ce este jertfa? — Jertfa este renunțarea la tine însuși, la plăcerile, poftele și interesele tale, chiar și la viața ta pentru slava lui Dumnezeu, pentru binele aproapelui, pentru propășirea pa-

Continuare în pag. 2

ÎNȚELESURILE CRUCII

Urmare din pag. 1-a

triei. Așa, mama, care veghează zile și nopți la căpățitul fiului bolnav, aduce jertfă pentru însă-nătoșirea lui; soldatul, care luptă pentru apărarea patriei, primejduindu-și sănătatea și chiar viața, aduce jertfă pentru patrie; medicul, care îngrijește pe cei cu boale molipsitoare, se jertfește pentru salvarea lor; cerceătorul, care zile și nopți dearîndul face experiențe, ca să descopere un nou medicament, o nouă mașină, noi mijloace de îmbunătățire a vieții, aduce jertfă pentru binele tuturor; credinciosul, care postește, se roagă, se înfrînează, aduce jertfă lui Dumnezeu. Jertfa nu e numai dăruirea sau pierderea vieții. Jertfa este orice renunțare, orice înfrînare, orice strădanie pentru binele altora. Viața se împletește din micile jertfe, pe care le facem zilnic unii pentru alții. Numai celce s-a deprins a jertfi zi de zi în lucrurile „mărunte”, poate să ajungă și la jertfa cea mare, care pune în cumpănă viața însăși pentru Dumnezeu și pentru aproapele. E adevărat că în primele veacuri creștine, cînd împărății păgîni prigoneau pe creștini, jertfa vieții pentru Hristos, adică mucenicia, era jertfa obișnuită. După ce însă mucenicia n-a mai apărut, s-au găsit alte forme de jertfă: pustnicia, călugăria, îngrijirea bolnavilor și ajutorarea celor neputincioși, răscumpărarea robilor, ș. a. Unii jertfesc bani, alții haine, alții mîncare, alții timp și putere, fiecare jertfește ceea ce are și ceea ce poate pentru Dumnezeu și pentru aproapele.

La temelia vieții stă iubirea, iar din iubire izvoarește jertfa. Cine iubește jertfește. Cine iubește pe Dumnezeu jertfește pentru Dumnezeu; cine iubește pe om, jertfește pentru om; cine își iubește poporul și patria, jertfește pentru popor și patrie. Căci iubirea e dăruire, e lepădare de sine pentru binele altuia. Crucea această — adică jertfa — să o purtăm toată viața. Să avem mereu în față pilda Mîntuitorului, care prin Jertfa Sa ne-a mîntuit, să pășim pe urmele Lui, adică prin jertfa noastră să ajutăm la propășirea binelui în lume.

CRUCEA — CEA PREACINSTITA

Pentru noi, dreptcredincioșii creștini, crucea este și „puterea lui Dumnezeu” (I Corinteni 1, 18): ea este sfînta cruce, pe care o cinstim.

Pe ce se întemeiază cinstirea Sf. Cruci? — Din multele temeieri amintim numai cîteva. Așa ne aducem aminte de prefigurările din Vechiul Testament. Crucea e prefigurată de pomul vieții, care era în mijlocul raiului (Gen. 2, 9). Așa cum acest pom purta roade, care dădeau viață fără de moarte celui ce le mîncă, așa și crucea a purtat pe Iisus Hristos, din care toți cei ce se împărtășesc primesc viață veșnică. Crucea este deci pomul vieții celei veșnice. Ea stă în mijlocul raiului, ale cărui porți le-a deschis Mîntuitorul prin răstignirea Sa. Crucea a fost preînchipuită de toiagul lui Moisi, prin care acesta a despărțit Marea Roșie, a scos apă din piatră, de lemnul prin care a îndulcit apele amare de la Mara. (Ex. 14, 16; 15, 25; 17, 5—6). Prin cruce Mîntuitorul ne-a deschis cale spre fericirea cea veșnică, a scos din stîncă Golgotei apa harului și a schimbat apa amară a păcatului în apa dulce a bună-tății. Crucea este preînchipuită și în stîlpul, pe care Moise a pus șarpele de aramă și oricine era mușcat de vre-un șarpe se vindeca dacă privea spre șarpele de aramă. Așa s-a înălțat Mîntuitorul pe „lemnul crucii” și oricine privește spre El este vindecat de veninul șarpelui duhovnicesc, adică de păcat și are viață veșnică (In. 3, 14—15).

Crucea e preînchipuită și de altarul jertfelor. Altarul era sfînt, jertfele ce le aduceau preoții pe el se sfințeau (Mt. 12, 19). Aceste Jertfe anunțau Jertfa cea mare a Mîntuitorului. La această Jertfă, altarul este crucea, iar Jertfa este însuși Iisus Hristos — Domnul. Prin sîngele Lui a dobîndit izbăvirea de păcate a oamenilor, sfințindu-i pe toți; prin sîngele, ce a curs pe lemnul crucii, el a sfințit crucea și de atunci crucea este sfințită, este binecuvîntată, este „puterea lui Dumnezeu”. De aceea noi cinstim Crucea pe care s-a răstignit Domnul și a sfințit-o. Crucea,

care era semn de ocară și blestem, devine „semnul Fiului Omului” (Mt. 24, 30), semn de preamărire și de binecuvîntare. Cinstind Sf. Cruce noi cinstim pe Hristos cel răstignit, cinstim darul lui Dumnezeu, care se revărsă prin Cruce peste tot sufletul credincios.

Crucea este aceia prin care s-a zdrobit puterea iadului. Ea este „armă împotriva dracilor”, de care se înfricoșează puterea celui rău. Ea este steag de biruință împotriva răului. Crucea este punte spre împărăția cerurilor, este cheia prin care s-au deschis porțile cerului. Prin cruce sîntem biruitori asupra celui rău, dar și dobîndim fericirea cea veșnică.

De aceea noi ne însemnăm cu semnul sfîntei cruci, ducînd mîna la frunte, piept, umărul drept și umărul stîng. Căci scris este că toți cei ce înconjurau pe Domnul „aveau numele Tatălui pe frunțile lor” (Apoc. 14, 1). De aceea noi slăvim crucea și o cinstim, căci în ea avem păvăză și scut, prin ea ne binecuvîntează însuși Hristos cel răstignit. Noi cinstim locul unde s-au pironit mîinile Lui, unde s-a răzămătat capul Lui, unde s-a întins trupul Lui, unde s-au odihnit picioarele Lui (Isaia 60, 13), altarul pe care s-a adus jertfa bineprimită către Dumnezeu pentru păcatele noastre.

DE INCHEERE

Spunem că credinciosul trebuie să îplinească în viața lui toate înțeleșurile cuvîntului „cruce”. Adică: să cinstească Sf. Cruce, să poarte cu vrednicie suferințele și să aducă jertfă pentru binele tuturor. Aceste trei înțeleșuri sînt strîns legate, nu pot fi despărțite unul de altul. Creștinul care nu cinstește Sf. Cruce, pe care s-a răstignit Domnul, nu cinstește nici jertfa Mîntuitorului. Acela și-a pierdut mîntuirea. Erau și pe vremea Sf. Ap. Pavel de aceia, care se ziceau creștini, dar păcătuiau (Filip 3, 18). Sînt și azi creștini de aceștia, care nu cinstesc Crucea lui Hristos. Să cinstim Crucea lui Hristos și puterea lui Dumnezeu ne va ajuta să dobîndim mîntuirea.

N. M.

Sfințirea bisericii de la Capul Corbului

Parohia Capul Corbului, așezată la 7 km de Borsec în inima munților, are puțini credincioși (42 familii). Puțini dar buni. Avînd, în 1939, numai o clopotniță de lemn, ei s-au hotărît să edifice o biserică, nu din lemn ci din piatră și cărămidă. Acest gînd a devenit faptă. Indrumați și călăuziți de Păr. Alexandru Cojocariu de la Corbu au început edificarea bisericii, care a fost terminată într-un an și două luni. Era să fie sfințită în anul 1940, dar dictatul de la Viena a dus la amînarea sfințirii.

În 1942 în biserică aceasta a fost instalat frumosul iconostas, adus de la Biserica din Borsec, pictat de pictorul Belizarie. Acum credincioșii erau fericii, că aveau și iconostas în Biserică. În anii ce s-au scurs după cel de al doilea război mondial ei s-au gîndit, că ar fi bine, ca biserică lor să fie pictată în frescă. Prin jertfa și strădania tuturor au adunat suma de 36.000 lei și au pictat biserică în frescă. Bucuria lor a fost foarte mare. Azi nu numai credincioșii de la Capul Corbului, ci ori cine trece pe acolo și intră în ea, se simt încîntați, și mai aproape de Domnul.

Sfințirea Bisericii de la Capul Corbului s-a săvîrșit în 29 iunie a .c. În ajunul sărbătorii, la Borsec au sosit: P. S. Episcop Emilian Antal, de la Sf. Mănăstire din Toplița, P. C. Grigorie Chichernea, protopopul raionului, C. preot Valer Antal din Toplița, cari au fost întîmpinați de

bicicliști, iar în drum de la Borsec au fost întîmpinați de călăreți. La Capul Corbului așteptau credincioșii, în frunte cu C. Sa Vasile Gheorgheasa, parohul Corbului, care a bineventat pe Înaltul Ierarh. P. S. Sa a mulțumit celor de față pentru dragostea arătată bisericii și-i îndeamnă să fie tot mai credincioși față de Cel de sus. În aceeași zi la orele 17 s-a oficiat Vecernia.

În ziua praznicului, dimineața s-a oficiat slujba Utreniei de către C. Sa Păr. Florea Ghenadie de la Sf. Mănăstire Durău, iar afară în curte s-a făcut Sfințirea apei de către C. preoți Gh. Stînea, Vasile Gheorgheasa și Gavril Dunca. Sosește P. S. Emilian, care este întîmpinat de preoți și popor cu imnul: Pe Stăpînul și Arhiepiscopul nostru... Incepe Sf. slujbă de sfințire a bisericii. P. S. Sa este înconjurat în sobor de preoții: P. C. Sa Protopopul Grigore Chichernea, C. Sa Arhimandritul Ghenadie Florea, starețul Mănăstirii Durău, C. Gheorghe Stînea-Sărmaș, C. Valer Antal-Toplița, C. Ioan Borza-Borsec, C. Gavril Dunca-Tulgheș, C. Vasile Gheorgheasa-Corbu și de diaconii: Modest Moraru și Nifon Mihăilă de la Sf. Mănăstire Durău. A fost foarte frumoasă ceremonia sfințirii bisericii cu înconjurul bisericii, spălarea sf. prestol, punerea sfințelor moaște și investmintarea sfîntei mese. Dumnezeuasca Sf. Liturghie s-a săvîrșit, în mod solemn, răspunsurile fiind date de corul condus de cîntăreți.

La sfîrșitul Sf. Liturghii s-a predicat. Primul predică Păr. Protopop, care spune între altele: Aceasta este ziua, care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa. Cînd s-a făcut sfințirea acestui sfînt locaș, gîndul nostru sboară către celea cerești, în sufletele noastre stăruie amintirea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, sufletele noastre se umplu de credință, dar știm că credința fără fapte este moartă. Faptele vrednice sînt grăitoare. Mănunchiul acestor credincioși de la Capul Corbului a ridicat acest sfînt locaș, unde s-a așezat chivotul Domnului.

Credința noastră ortodoxă a fost păstrată cu sfințenie în toate vremurile. Cînd împărăteasa Maria Terezia a îndemnat pe un țaran român să treacă la religia catolică, el a răspuns: fac totul pentru crăiasa, muncesc, ca să-mi plătesc birul, dar credința mea strămoșească nu mi-o leapăd pentru nimic în lume, chiar dacă mi-ați da tot aurul din lume. Mare este prețul sufletului nostru. Mare este prețul dreptei credințe. Așa și voi, păziți acest suflet, împodobiți-l cu fapte bune, veniți și vă plecați genunchii în acest sfînt lăcaș, pe care l-ați ridicat și l-ați împodobit spre slava și mărirea Celui Preaînalt. Sporiți și vă întăriți în dreapta credință. Fapta voastră va rămîne pururi un îndemn pentru voi și pentru alții.

Vorbește apoi Păr. Vasile Gheorgheasa, parohul Corbului și administratorul de la Capul

Continuare în pag. 3

Luminările în slujbele religioase

Luminările în slujbele religioase se întrebuntesc de la începutul creștinismului și pînă în timpurile noastre și se vor întrebuntesc pînă la sfîrșitul veacurilor.

Intrebuntescarea luminărilor în biserica lui Hristos s-a făcut mai întîi din necesitate, ca jertfă și apoi ca simbol.

Din necesitate, atunci cînd primii creștini se adunau noaptea în catacombe de frica prigonitorilor, unde se slujea Sf. Liturghie, cu luminări aprinse. (Fapte 20, 8).

Luminările mai contribuie la înfrumusețarea cultului divin și pun în mișcare sufletul credincioșilor, pregătindu-i pentru meditație și rugăciune.

Ca jertfă, luminările din ceară și untdelemnul curat pentru candelă sînt și un prinos adus lui Dumnezeu.

Iar dacă dorim din tot sufletul nostru ca jertfa noastră să fie bine primită de Dumnezeu, apoi trebuie să îndeplinească toate condițiunile unei jertfe curate așa după cum a îndeplinit jertfa lui Abel, adică din rodirile cele mai alese și din suflet curat plin de dragoste și ascultare față de Dumnezeu și nu ca jertfa lui Cain care a adus ca jertfă lui Dumnezeu rodirile cele mai slabe, date și pe acelea cu sufletul întunecat de tot felul de valuri dușmănoase față de Dumnezeu și frațele său Abel.

Ca simbol, luminările în timpul slujbelor religioase, simbolizează pe însuși Dumnezeu care este părintele luminilor, (Iacob 1, 17) căci Dumnezeu este lumină (1, Ioan 1, 5), cum și pe Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos care este numit: lumina lumii (Is. 49, 6). Lumină spre luminarea neamurilor (Luca 2, 32).

Mai înseamnă: lumina conștiinței de Dumnezeu. Intru lumina Ta vom vedea lumină (Ps. 35, 9).

Apoi înseamnă lumina virtuților. Să ne îmbrăcăm cu armele luminii. (Romani 13, 12).

Lumina faptelor bune. Pentru că roada luminii e în orice bunătațe, dreptate și adevăr (Efeseni 5, 9). Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor încît văzînd faptele voastre cele bune să mărească pe Tatăl vostru carele este în ceruri (Matei 5, 16).

Iar luminările din sfeșnice înseamnă:

Sfeșnicele cu o luminare înseamnă unitatea lui Dumnezeu.

Sfeșnicile cu două luminări înseamnă cele două firi ale Mîntuitorului Hristos, Dumnezeu adevărat și om adevărat.

Sfeșnicile cu trei luminări înseamnă Sfînta Treime, adică pe Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Duhul Sfînt.

Sfeșnicile cu 7 luminări înseamnă cele 7 roade ale Duhului Sfînt (Galateni 5, 24).

1. Iubirea.
2. Bucuria.
3. Pacea.
4. Îndelunga răbdare.
5. Bunătatea.
6. Facerea de bine.
7. Credincioșia.

Luminările se aprind și se ard la slujbele religioase atît pentru vii cît și pentru cei morți.

Important pentru credincioșii noștri este ca:

1. Luminările ce se dau și se aprind ca jertfă la sfintele slujbe, să fie făcute cu sufletul curat și cu gîndul plăcut lui Dumnezeu, adică jertfa să fie asemenea jertfei lui Abel și nu ca aceea a lui Cain, pentru ca astfel jertfa noastră să fie bine primită de Dumnezeu.

2. Pentru ca jertfa luminărilor pe care o aducem la sfintele slujbe să fie primite de Dumnezeu este necesar ca luminările să fie făcute

din material ales (de ceară) și lucrate în condițiuni corespunzătoare.

3. Luminările de calitate inferioară, pe lîngă că nu îndeplinesc condițiunile unei jertfe curate încît jertfa trebuie făcută din ceea ce e mai bun, mai aduc și stricăciuni sănătății preotului și credincioșilor, apoi picturii, interiorului bisericii, odăjdiilor și mobilierului, ceea ce constituie o adevărată jignire la adresa lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte jertfa lui Cain.

După ce am arătat cele de mai sus sfătuim pe credincioșii noștri să prețuiască și să considere jertfa luminărilor ca pe o adevărată jertfă adusă lui Dumnezeu pentru păcatele noastre și dobîndirea vieții veșnice și ca un simbol al unei vieți creștinești curate și mîntuitoare.

Deci jertfa noastră să fie curată ca jertfa lui Abel pentru ca astfel să fie bine primită de Dumnezeu.

Protopop IOAN VELȚAN
consilier arhiepiscopesc

A fi Preot

A fi preot... O Doamne ce minune

Să fi preot...!

O taină nepătrunsă

Ca s-o cuprind nu pot...!

Să fi asemenea cu Dumnezeu...

La glasul tău, să-L faci să se coboare

Din cerul sfînt

Pe micile altare...

Să-L porți în mîini,

Să-I spui ori și ce vrere,

Să-L frîngi, să-L dai

La ori și cine cere...

La fel minune ce nu poți să-nțelegi...!

Să ierți păcatul mic și cit de mare

Cu vorba ta să legi și să deslegi...

O Doamne ce-ndurare...!

O Sfîntă Preoție...

Taină ne-nțeleasă

De aceea cînd gîndești

La taina necuprinsă,

Tu umilit pleci ochii

Plîngîndu-ți cu amar...

Nevrednic sînt o Doamne!

Nevrednic de acest har!

Mărit să fi Prea Sfînt

Mai mult să spun nu pot...

O Doamne ce minune

Din om, să fi preot...!

AURELIA V. GIRLONȚA

Deplină armonie

La data unificării bisericilor în parohia Boaria erau două biserici, ortodoxă și gr. catolică. Biserica ortodoxă avea numai 46 suflete, cea gr. catolică 536 suflete. Indată după unificare — pentru consolidarea unificării — preoții ambelor biserici serveau din cînd în cînd împreună — mai des în cea unită — deoarece biserica veche ortodoxă era neîncăpătoare.

În anul 1949 preoiul vechi ortodox Mina Arapu fiind numit în altă parohie, am rămas singur eu și am continuat să servesc în ambele biserici. Credincioșii cercetează amîndouă bisericile și unii și alții, fără nici o deosebire.

În tot timpul de la unificare și pînă în prezent în parohie între credincioși — în chestie de religie — nu s-au observat neînțelegeri, din contră se constată cea mai perfectă armonie. Trăiesc acum ca frați, bucurîndu-se că sînt iarăși una.

Pr. SIMION DOMȘA

Sfințirea bisericii de la Capul Corbului

Urmare din pag. 2-a

Corbului, care spune: ...Este pentru toți cei de față o bucurie această sfințire de biserică. Pictarea acestei sfinte biserici s-a făcut într-un timp scurt, ajutați fiind de focul sacru al harului divin. Această lucrare s-a făcut cu osteneala și cheltuiala celor 42 de familii de la Capul Corbului... În continuare Sf. Sa arată, că zidirea bisericii s-a făcut sub păstoria Păr. Cojocariu, care a fost o figură aleasă și distinsă în ogorul Domnului. Merită, apoi toată lauda aceste 42 de familii jertfelnice, cari au dat bani pentru pictarea bisericii. Citește numele familiilor, între care desprindem cîteva nume: Prim-episcopul Nicolae Fruginoiu, a dat bani, plus un rînd de ornate, cooperitoare pentru vasele sfinte, 2 fețe de masă și 1 covor. (N. Fruginoiu este nu numai un bun credincios ci și un cetățean vrednic al scumpei noastre patrii); Pinteia Toader; Birgovan și Gavril Micu bani, plus alte obiecte; toți credincioșii au dat sume frumoase. Mulțumește apoi organelor puterii de Stat, locale și raionale, pentru tot sprijinul și sollicitudinea arătată, în tot timpul lucrărilor. Îndeamnă, apoi pe credincioși să fie și pe viitor cu toată căldura față de Sf. Biserică și să propășească pe calea mîntuirii sufletelor și îndeplinirii datoriilor cetățenești.

P. S. Sa Episcopul Emilian Antal spune că a rămas profund mișcat de jertfa atît de mare a acestui mînnichiu de familie, în slujba lui Dumnezeu și a bisericii. „Gestul vostru este atît de generos, încît îndrăznesc a vă schimba numele din cel de Capul Corbului în cel de Fruntea Corbului. După cele înșirate de Păr. Paroh și meritați acest nume. Am binecuvîntat 60 de biserici, dar nicăiri n-am întîlnit, ca aici la voi, ca să fiți în stare, să ridicați o biserică atît de frumoasă, împodobită și dotată ca biserica de aici. Sînt case, care încîntă prin farmecul lor, dar casa lui Dumnezeu trebuie să fie din cale afară de atrăgătoare, ca să te imbie să intri în ea, să te apropii de Dumnezeu. Cînd intri în biserică să-ți crească bucuria, să-ți întinerească credința, ca rugăciunea să se urce nu numai pînă la strășina bisericii, ci pînă la ceruri. Voi ați făcut din prisosul credinței voastre. Credința este o parte integrantă a sufletului creștin. Veniți, credincioșilor, la biserică, spovediți-vă și vă cuminecați cu Trupul Domnului. Căci cel ce se roagă se întărește în puterea harului, care ajută să crească puterile sufletului. Ce ați făcut, ați făcut din credință și din simțul frumosului. Biserica este făcută, pentru ca să întărească credința în Dumnezeu. Această credință să sporească în inimile voastre, în casa voastră. Nu-i de ajuns ca credința voastră să rămînă în inimă, ea trebuie să se arate și în faptă. Toți cîți veți pași în această sfîntă biserică, să vă însoțiți fapta de credință cu fapta de iubire față de aproapele, față de satul vostru, față de scumpa noastră patrie. Să fiți oameni de pace. Să ai pace în inima ta, cu tine, cu soția ta, cu familia ta, cu copiii tăi. Aceste învățături să le puneți în practică, în voi, cu vecinii voștri, în satul vostru, ca să viețuiți în așa fel încît să iubiți mila față de aproapele, bine făcînd în toată vremea spre slava Preabunului Dumnezeu și binele sfintei Biserici. Binecuvîntarea lui Dumnezeu să coboare în sufletele voastre, în familiile voastre și să plecați de la acest sfînt praznic întăriți în celea sufletești...”

Poporul a sărutat apoi masa Sfîntului preot cu evlavie, iar în curtea Bisericii s-a slujit parastasul pentru cei morți și s-au făcut îndătinatelor pomeniri pentru credincioși.

Pr. GH. C.

Sfântul Ioan Gură de Aur, despre trupul omenesc

„Ce este omul ca să-ți aduci aminte de el și fiul omului ca să-l cercetezi? Micșoratu-l-ai numai cu puțin față de îngeri, cu slavă și cu cinste l-ai încununat și l-ai pus stăpîn peste lucrul mîinilor tale. Toate le-ai supus sub picioarele lui: oile și boii, precum și toate fiarele cîmpului, păsările cerului, peștii adîncului cele ce străbat cărările mărilor”, rostește plin de măreție, mindru parcă de faptul că este om, profetul și psalmistul David. (Ps. 8, 5—8).

Pentru a-și putea îndeplini cu bine rostul său în lume, Dumnezeu a zidit pe om cu înțelepciune multă. El l-a înzestrat cu toate darurile de care avea nevoie spre a-și face viața plăcută pe pămînt. Trupul omenesc a fost făcut în așa fel încît să poată servi întru totul sufletului. Sau altfel spus: Sufletul să poată lucra în voie prin trup. Iată, de pildă, omul vine în lume mai slab, mai neajutorat decît toate celelalte viețuitoare de pe suprafața pămîntului, încît e mai demn parcă de milă decît a fi socotit fericit. Și totuși cu ajutorul semenilor și prin puterea minții sale, el se ridică deasupra tuturor.

Sfinții Părinți ai Bisericii noastre ortodoxe, cu multe sute de ani în urmă, au gîndit mult asupra omului și au scris cuvinte frumoase și drepte despre sufletul și trupul lui. Iată ce frumos grăiește despre unele părți ale trupului omenesc Sf. Ioan Gură de Aur: Dacă vrei să-ți dai seama de înțelepciunea Aceluia care ne-a zidit, gîndește-te ce se face din lut. Ce altceva decît cărămizi și oale. Și totuși, acest mare Meșter, care este Dumnezeu, din materia aceasta din care se fac numai oale și cărămizi a putut să facă ochiul tău frumos, ca să se minuneze toți cei ce-l văd. A putut să-i dea apoi, atîta putere ca să vadă înălțimea nesfîrșită a văzduhului, să cuprindă munți și păduri și coline și mări. Deși străbate atît de mare lungime a văzduhului, el nu se obosește și nu suferă. Picioarele după ce au făcut o bucată de drum se obosesc, iar ochiul după ce străbate atîta înălțime și lățime nu suferă nici o slăbire. Deoarece mădularul acesta ne este nouă cel mai trebuincios din toate, Dumnezeu n-a îngăduit ca el să sufere curînd de obo-

seală, ca să-și poată face slujba bine și ca să ne fie totdeauna la îndemînă.

Dacă cercetezi apoi genele, ce parte a trupului pare a fi mai neînsemnată ca aceasta. Dar și într-aceasta vei găsi marea înțelepciune a lui Dumnezeu. Căci precum firisoarele acelea de la spice, întinse înainte ca niște suliiți, îndepărtează păsările, nelăsîndu-le să se așeze pe spic și să frîngă paiul care este destul de șubred, tot astfel și la ochi perisorii genelor, întinși înainte ca firisoarele spicelor sau ca niște suliiți, îndepărtează de la ochi praful și gunoaiele.

Vei vedea apoi altă înțelepciune nu mai prejos decît aceasta, dacă cercetezi și sprîncenele. Cine nu se minunează de așezarea lor. Ele nu ies nici în afară peste măsură ca să întunece ochii, nici nu-s așezate mai înăuntru decît trebuie, ci ies în afară ca o strașină a casei, oprind sudoarea ce se scurge de pe frunte, împiedînd-o de a vătăma ochii. Căci vă întreb, din ce pricină perii capului cresc și sînt tunși, iar ai sprîncenelor nicidecum? Lucrul acesta nu s-a făcut la întîmplare și fără rost, ci pentru ca nu cumva căzînd să întunece ochii cum se întîmplă cu cei bătrîni de tot.

Cine ar putea slăvi cum trebuie înțelepciunea depusă în creierul omului. Căci întîi l-a făcut moale, pentru că el este izvorul tuturor simțurilor, apoi pentru ca din pricina firii lui să nu fie vătămat, l-a împrejmuț cu cutie de os, apoi pentru ca nu cumva să fie vătămat prin frecare, a întins la mijloc o piele și nu numai una ci și pe a doua, ca să împiedecă vătămarea și să păstreze creierul neatîns. Pentru mai marea lui siguranță cutia ce-l acoperă nu este făcută dintr-un singur os continuu, ci din mai multe, oarecum cusute între ele. Căci astfel, prin aceste îmbucături ale oaselor creierului, dacă se face vre-o rană undeva, vătămarea nu se întinde peste tot învelișul de os.

La fel vorbește și despre inimă, despre unghii și altele, iar mai apoi încheie: „Dumnezeu n-a făcut un trup așa la întîmplare, ci unul care să știe sluji sufletului. Dacă nu l-ar fi creat astfel, lucrările sufletului ar fi fost foarte stinghe-

rite. Dumnezeu a făcut ca mădularele să se întrecă unele pe altele nu în aceeași privință, ci unele să stea mai presus prin frumusețea lor, altele prin puterea lor, ca de pildă: ochiul este frumos, dar picioarele sînt mai puternice, capul este de mare preț dar nu poate spune picioarelor: „N-am nevoie de voi” (I Cor. 12, 21). Așa sînt toate cu înțelepciune așezate și toate pot sluji la sănătatea noastră și la mîntuire.

GH. PAPUC

Lumea îi cunoaște

*E ușor s-arunci o piatră
Intr-o apă oarecare,
Ca s-o scoți însă afară,
E o treabă mult mai mare.*

*Piatra poate s-o arunce,
Cum dictonul vechi ne spune,
Un nebun, sau unul care
Face pe nebunu-anume.
Oare nu-s nebuni aceia,
Care vor război atomic,
Care poate fi scînteia
Prăvălirii în nimic?*

*Lumea însă îi cunoaște
Și le spune cu glas tare:
Să se-arunce ei în apă,
E unica lor salvare.*

VASILE M. MOLDOVEANU

Adevărul și minciuna

*Adevărul de l-ai spune
Totdeauna-ți este bine
Te iubește ori și cine.
De nu spui adevărat
Îți faci ușor un păcat,
Care-n fața lui Hristos
Nu îți este de folos.
Adevărul se cinstește
Minciuna se pedepsește
Minciuna este-un păcat,
Adevărul e curat*

*Ca argintul strecurat.
Adevărul cu minciuna
Nu pot trăi împreună;
Minciuna te bagă-n groapă
Adevărul te desgroapă.*

PETRU BRADI

Intr-o bisericuță de birne trăia odată o păreche de păsări cu puii lor. Le mergea bine. Toți se înfruptau din rămășițele de prescuri și alte prinoase.

— Zburați pe-aproape de casă, dragii mei, c-acasă-i mai bine de cît ori unde, le grăia cei bătrîni puiilor lor în toată seara.

— Pe-aproape de casă zburăm, ca să ne fie bine, răspundeau cu bucurie puii, pierzîndu-se printre acoperișurile caselor și prin frunzișul copacilor.

Unul dintre pui, însă, își zise odată:

— De ce să mă rotesc tot pe lîngă coliba asta veche? De ce să nu mă duc să mai văd și alte biserici mai mari, mai frumoase și mai bogate. Și de ce nu m-aș așeza chiar într-una din ele?

Și într-o seară puiul o luă razna. Zbură cu foc și nu s-opri numa-n turnul bisericii celei mai mari și mai frumoase, care purta în creștetul său o cruce strălucitoare.

— Aici e de mine, nu în bisericuța de birne de-acasă! își zise cu mîndrie puiul, văzîndu-se între zidurile ca de cetate. Ce mai prescuri ca zăpada, ce mai parastase și ce mai colive dulci ca mierea voi găsi eu aici în colțul ăsta de rai!

Se coborî apoi din turn în biserică și rămase uimit de ce-i văzura ochii acolo. Icoane cît ușile, chipuri cioplite mai mari ca oamenii, șfeșnice cît copacii se ridicau în toate părțile.

Acasă

— De-ar fi așa și prinoasele își spunea cu nerăbdare puiul, cotrobăind după merinde. Se osteni căutînd, dar nu află nici o fărîmă. Intr-un tirziu auzi ceva țîțîit. Grăbi într-acolo și de ce dădu? De-o familie de șoareci, care se ospăta din ceva colac. El cum văzu colacul alb ca spuma, își lipi aripile de spate, își deschise gura și s-apropie șiret de grămada șoarecilor, grăindu-le cu plecăciune:

— Fie-vă milă de mine, fraților, că și eu sînt o făptură a lui Dumnezeu.

Șoarecii îl priviră cu luare aminte și văzîndu-i aripile îi ziseră că fiind zburătoare să ceară mila zburătoarelor.

Copleșit de amărăciune, puiul zbură atunci afară și rotîndu-și ochii împrejur, zări un alt turn înalt.

— Aici m-așteaptă norocul! își grăi el cu nădejde și zbură în el, iar din el înlăuntru. Cercetînd încăperea își grăi supărat:

— Asta-i ca o casă fără podoabă. De aș găsi ceva de mîncare, că sînt hămesit de foame.

Zburînd incoace și incolo, într-un colț zări o bufniță (care închipuie înțelepciunea) cu cîțiva pui, înfruptîndu-se dintr-un porumbel. Cum o zări îi și grăi:

— Fie-ți milă de mine, soră, că și eu sînt din neamul tău. Uite-mi aripile!

Bufnița se uită la aripile lui întinse, dar văzu că e altfel de pasăre și îl izgoni afară.

Plin de mîhnire bietul pui se opri în mijlocul drumului și își grăi cu și mai mare amărăciune:

— Unde să mă mai știu duce? În care turn să mă urc? Incotro să mă îndrept? Că toate-s frumoase pe din afară, dar în lăuntru nu găsești nici o milostivire!

Dar cum se frămînta el așa, un glas țîșnit din miezul inimii sale îi șopti:

— Acasă, la bisericuța ta de birne. Acasă, unde trăiesc părinții tăi buni și frații tăi dragi. Acasă, unde nu te ostîndește nimenea, te primesc și te ajută toți cu dragoste.

Puiul ascultă de șoapta inimii sale și se întoarse îndată acasă și mare fost-a atunci ospățul bucuriei sub strașina bisericuții de birne. Și pe cînd se veseleau toți, puiul nu înceta a mărturisi cu căldură:

— Tu, bisericuță dragă, tu ești și vatra și și pacea și viața mea adevărată! Vie soare, vie ploaie, eu nu te-oi mai lăsa nici odată!...

Aceasta e povestea celui care, umblînd din biserică în biserică a ajuns la urmă să se întoarcă la Biserica strămoșilor, Biserica părinților lui, unde este adevărul și dragostea lui Hristos! Căci nicăiri nu e mai bine ca acasă, lîngă părinții și frații tăi!

A. N. TIRNOVEANU